Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (teine koda)

21. jaanuar 2015*

Konkurents — Turgu valitseva seisundi kuritarvitamine — Lennujaamateenuste turg — Kaebuse rahuldamata jätmise otsus — Määruse (EÜ) nr 1/2003 artikli 13 lõige 2 — Juhtumi käsitlemine liikmesriigi konkurentsiasutuse poolt — Kaebuse rahuldamata jätmine prioriteetide tõttu — Konkurentsiasutuse otsus, milles tehakse konkurentsiõiguse alaseid järeldusi uurimise kohta, mis viidi läbi asjassepuutuvas tegevusvaldkonnas kohaldatava siseriikliku õiguse suhtes — Põhjendamiskohustus

Kohtuasjas T-355/13,

easyJet Airline Co. Ltd, asukoht Luton (Ühendkuningriik), esindajad: advokaadid M. Werner ja R. Marian,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: A. Biolan ja F. Ronkes Agerbeek,

kostja,

keda toetab

Luchthaven Schiphol NV, asukoht Schiphol (Madalmaad), esindajad: advokaadid J. de Pree, G. Hakopian ja S. Molin,

menetlusse astujad,

mille ese on nõue tühistada komisjoni 3. mai 2013. aasta otsus C(2013) 2727 (final), millega jäeti rahuldamata hageja kaebus Luchthaven Schipholi vastu, mis puudutas väidetavat konkurentsivastast tegevust lennujaamateenuste turul (juhtum COMP/39.869 – easyjet/Schiphol),

ÜLDKOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees M. E. Martins Ribeiro ning kohtunikud S. Gervasoni (ettekandja) ja L. Madise,

kohtusekretär: ametnik C. Kristensen,

arvestades kirjalikus menetluses ja 26. septembri 2014. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

Vaidluse taust

1 Hageja easyJet Airline Co. Ltd on Ühendkuningriigi lennuettevõtja, kes tegeleb ulatusliku majandustegevusega Euroopa Liidus, muu hulgas Amsterdami (Madalmaad) Schipholi lennujaama sissetulevate ja väljaminevate lendudega.

2 11. septembril 2008 esitas hageja kaks esimest kaebust Nederlandse Mededingingsautoriteit'ile (Madalmaade konkurentsiasutus, edaspidi „NMa") Amsterdami Schipholi lennujaama käitava Luchthaven Schiphol NV (edaspidi „Schiphol") vastu, mis puudutasid lennundusjulgestus- ja reisijatasusid, mida tuli kohaldada alates 1. novembrist 2008. Esimene kaebus esitati Wet Luchtvaart (lennundusseadus, edaspidi „WL") artikli 8.25f lõike 1 sätete alusel ning teine kaebus Mededingingswet (konkurentsiseadus, edaspidi „MW") artikli 24 ja ELTL artikli 102 sätete alusel.

3 20. novembril 2008 esitas hageja NMa-le WL-i artikli 8.25f lõike 1 alusel uue kaebuse, mis puudutas lennundusjulgestus- ja reisijatasusid, mida Schiphol pidi kohaldama alates 1. aprillist 2009 (edaspidi „kolmas kaebus").

4 19. detsembril 2008 jättis NMa hageja esimese kaebuse hilinemisega esitamise tõttu rahuldamata. Ta teavitas hagejat ka sellest, et ta peatab teise kaebuse läbivaatamise ajani, mil selguvad kolmanda kaebuse hindamise tulemused.

5 14. juuli 2009. aasta otsusega jättis NMa kolmanda kaebuse rahuldamata põhjusel, et hageja ei ole tõendanud, et alates 1. aprillist 2009 Schipholi kohaldatud tasud olid vastuolus WL-i sätetega, sealhulgas kulude alusel tasude arvutamise, diskrimineerimise keelu ja tasude mõistlikkuse põhimõttega. Hageja esitas selle otsuse peale hagi, mis jäeti rahuldamata Rechtbank Rotterdami (Rotterdami piirkonna kohus) 25. novembri 2010. aasta kohtuotsusega. Seejärel esitas hageja selle kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse College van Beroep voor het bedrijfsleven'ile (majandusalaseid haldusasju lahendav apellatsioonikohus), enne kui ta edasisest menetlusest loobus.

6 16. detsembri 2009. aasta otsusega jättis NMa teise kaebuse rahuldamata. Ta leidis, et hageja esitatud erinevad kaebused olid samalaadsed ja et tasud, mis pidid jõustuma 2009. aasta aprillis, ei olnud sisuliselt erinevad nendest, mis jõustusid 2008. aastal. Lisaks leidis ta, et diskrimineerimise keelu ja mõistlikkuse mõisted, mida kasutati WL-i artikli 8.25d lõigetes 2 ja 3, olid analoogsed Euroopa konkurentsiõiguses (ELTL artikkel 102) ja siseriiklikus õiguses (MW artikkel 24) kasutatud mõistetega. Ta meenutas ka, et oma 14. juuli 2009. aasta otsuses tõlgendas ta WL-i sätteid kooskõlas ELTL artiklit 102 puudutava liidu kohtu kohtupraktikaga. Ta märkis samuti, et asjassepuutuva turu määratlust, mille ta andnuks konkurentsiõiguse sätete alusel läbi viidava uurimise raames, ei olnud käesolevas asjas vaja anda, kuna ta eeldas, et Schipholil oli majanduslik võimsus. Ta järeldas sellest, et ELTL artikli 102 alusel 2008. aastal jõustunud tasude uurimine annaks sama tulemuse kui kolmanda kaebuse uurimine ning jättis seetõttu teise kaebuse rahuldamata vastavalt oma prioriteetide kinnitamise poliitikale. Selle otsuse peale hageja hagi ei esitanud.

7 14. jaanuaril 2011 esitas hageja Euroopa Komisjonile kaebuse nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse nr 1/2003, [EÜ] artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 7 alusel. Ta oli seisukohal, et Schipholi kinnitatud tasud olid diskrimineerivad ja liiga suured ning rikkusid ELTL artiklit 102. Ta märkis ka, et ta on esitanud NMa-le mitu kaebust, kuid tema arvates ei ole viimane võtnud vastu ühtegi lõplikku otsust konkurentsi valdkonda puudutava kaebuse põhjendatuse kohta.

8 18. detsembril 2012 teatas komisjon hagejale oma kavatsusest jätta tema kaebus rahuldamata määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 alusel põhjusel, et liikmesriigi konkurentsiasutus on juba juhtumit käsitlenud. Hageja vastas komisjonile 31. jaanuari 2013. aasta kirjaga.

9 3. mail 2013 võttis komisjon vastu otsuse C(2013) 2727 (final), millega ta jättis määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 alusel hageja kaebuse rahuldamata (edaspidi „vaidlustatud otsus"). Lisaks leidis ta, et kaebuse võis igal juhul rahuldamata jätta ka Euroopa Liidu huvi puudumise tõttu, kuna esines väike tõenäosus, et suudetakse tõendada ELTL artikli 102 rikkumist, arvestades NMa järeldusi.

Menetlus ja poolte nõuded

10 Hageja esitas käesoleva menetluse algatamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 4. juulil 2013.

11 Hageja palub Üldkohtul:

— tühistada vaidlustatud otsus;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

12 Komisjon palub Üldkohtul:

— jätta hagiavaldus rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

13 4. oktoobril 2013 esitatud dokumendiga taotles Schiphol komisjoni nõuete toetuseks menetlusse astumist vastavalt Üldkohtu kodukorra artiklile 115. Üldkohtu teise koja esimees andis 10. detsembril 2003. aasta määrusega Schipholile loa astuda menetlusse komisjoni nõuete toetuseks.

14 Schiphol palub Üldkohtul:

— jätta hagiavaldus rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

Põhiküsimus

15 Hageja esitab oma hagi toetuseks kaks väidet. Esiteks väidab ta, et komisjon on rikkunud õigusnormi ja teinud hindamisvea seetõttu, et ta asus seisukohale, et tema kaebuse sai rahuldamata jätta määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 sätete alusel. Teiseks väidab ta, et vaidlustatud otsus ei ole piisavalt põhjendatud.

Esimene väide, et määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 kohaldamisel on rikutud õigusnormi ja tehtud ilmne hindamisviga

16 Hageja väidab esiteks, et komisjon rikkus õigusnormi seetõttu, et ta järeldas, et NMa oli määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 tähenduses tema kaebust juba käsitlenud, kuigi see kaebus oli jäetud rahuldamata prioriteetide tõttu. Teiseks on ta seisukohal, et komisjon on rikkunud õigusnormi ja teinud ilmse hindamisvea seetõttu, et ta tugines NMa otsusele, mis oli tehtud seoses kaebusega, mida ei ole uuritud liidu konkurentsiõiguse normide seisukohast, vaid lennuliiklust reguleerivate siseriiklike õigusnormide seisukohast.

17 Kõigepealt tuleb meenutada, et tulenevalt ELTL artikli 105 lõikes 1 sätestatud ülesandest järgida ELTL artiklite 101 ja 102 täitmist peab komisjon määratlema ja rakendama liidu konkurentsipoliitikat, milleks on tal kaebuste menetlemisel kaalutlusõigus (vt kohtuotsus, 16.10.2013, Vivendi *vs.* komisjon, T-432/10, EU:T:2013:538, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika). Euroopa Kohus meenutas ka, et määruse nr 1/2003 artikkel 13 ja põhjendus 18 väljendavad ulatuslikku kaalutlusõigust, mis on konkurentsiasutuste võrku kuuluvatel liikmesriikide ametiasutustel, et tagada juhtumite otstarbekas jaotus selles võrgus (kohtuotsus, 14.2.2012, Toshiba Corporation jt, C-17/10, EKL, EU:C:2012:72, punkt 90). Arvestades komisjonile ELTL-ga antud rolli konkurentsipoliitika rakendamisel, on komisjonil seda enam ka suur kaalutlusõigus määruse nr 1/2003 artikli 13 rakendamisel.

18 Kuid kohtupraktikas liidu huvi hindamise teemal on meenutatud, et komisjoni kaalutlusõigus ei ole piiramatu. Komisjon peab arvesse võtma kõiki asjakohaseid õiguslikke ja faktilisi asjaolusid, et otsustada, kas kaebust uurima hakata. Eelkõige on ta kohustatud uurima tähelepanelikult kõiki talle kaebaja esitatud faktilisi ja õiguslikke asjaolusid (vt kohtuotsus, 17.5.2001, IECC *vs.* komisjon, C-450/98 P, EKL, EU:C:2001:276, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika).

19 Selles küsimuses tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et kuigi institutsioonidel on suur kaalutlusõigus, on liidu õiguskorraga haldusmenetlustes antud tagatiste järgimine veelgi tähtsam, ning et nende tagatiste hulka kuuluvad eelkõige pädeva institutsiooni kohustus uurida hoolsalt ja erapooletult kõiki antud juhtumi puhul tähtsust omavaid asjaolusid (vt kohtuotsus, 17.12.2008, HEG ja Graphite India *vs.* nõukogu, T-462/04, EKL, EU:T:2008:586, punkt 68 ja seal viidatud kohtupraktika). Kuid kaebuste läbivaatamisel liidu kohtu teostatav kontroll komisjoni kaalutlusõiguse teostamise üle ei tohi tuua kaasa komisjoni antud hinnangu asendamist kohtu hinnanguga, vaid kontrollimise käigus tuleb välja selgitada, kas vaidlustatud otsus ei põhine sisuliselt ebatäpsetel asjaoludel ning kas otsuse tegemisel ei ole rikutud õigusnormi, tehtud ilmset hindamisviga või kuritarvitatud võimu (vt kohtuotsus, 15.12.2010, CEAHR *vs.* komisjon, T-427/08, EKL, EU:T:2010:517, punkt 65 ja seal viidatud kohtupraktika).

20 Mis puudutab kohtulikku kontrolli komisjoni otsuse üle, mis on tehtud määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 alusel, siis tuleb selle käigus kontrollida, et vaidlustatud otsus ei põhineks sisuliselt ebaõigetel faktilistel asjaoludel ja et komisjon ei oleks rikkunud õigusnormi, teinud ilmset hindamisviga või kuritarvitanud võimu, asudes seisukohale, et liikmesriigi konkurentsiasutus on juba kaebust käsitlenud. Samas on oluline meenutada, et liikmesriikide konkurentsiasutuste otsuste kontrollimine on ainult siseriiklike kohtute ülesanne, kes täidavad liidu konkurentsiõiguse normide kohaldamisel olulist funktsiooni.

Esimese väite esimene osa, mis puudutab õigusnormi rikkumist

21 Hageja on seisukohal, et määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 tähenduses liikmesriigi konkurentsiasutuse poolt juhtumi käsitlemise mõistet, mis annab komisjonile võimaluse kaebus tagasi lükata, tuleb tõlgendada nii, et arvesse võetakse selle määruse artikli 5 sätteid, milles on määratletud eri liiki otsused, mida see asutus võib vastu võtta. Järelikult saab juhtumit pidada selle asutuse poolt käsitletuks alles siis, kui ta on vähemalt esialgse uurimise tulemusel otsustanud, et ta ei pea sekkuma. Kuid seda asutust ei saa pidada juhtumit käsitlenuks määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 tähenduses juhul, kui ta jätab selle lihtsalt rahuldamata prioriteetide tõttu. Seda tõlgendust toetavad komisjoni teatise koostöö kohta konkurentsiasutuste võrgus (ELT 2004, C 101, lk 43, edaspidi „teatise koostöö kohta konkurentsiasutuste võrgus") punkti 20 sätted.

22 Komisjon ja menetlusse astuja vaidlevad hageja argumentidele vastu.

23 Määruse nr 1/2003 artikli 13 lõige 2 sätestab, et „[k]ui liikmesriigi konkurentsiasutusele või komisjonile esitatakse kaebus kokkuleppe, ühenduse otsuse või tegevuse kohta, mida mõni teine konkurentsiasutus on juba käsitlenud, võib kaebuse tagasi lükata".

24 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale tuleb liidu õiguse sätte tõlgendamisel arvestada mitte üksnes selle sõnastust, vaid ka konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osaks säte on (vt kohtuotsus, 7.6.2005, VEMW jt, C-17/03, EKL, EU:C:2005:362, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 26.10.2010, Saksamaa *vs.* komisjon, T-236/07, EKL, EU:T:2010:451, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika).

25 Neid põhimõtteid arvestades tuleb uurida, kas määruse nr 1/2003 artikli 13 lõikes 2 kasutatud sõnastust „kaebus […], mida mõni teine konkurentsiasutus on juba käsitlenud" tuleb mõista nii, et see lubab komisjonil kaebuse rahuldamata jätta, kui liikmesriigi konkurentsiasutus on eelnevalt sama kaebuse rahuldamata jätnud prioriteetide tõttu.

26 Esiteks on näha, et vastuse küsimusele, kas komisjon võib rahuldamata jätta kaebuse, mille on prioriteetide tõttu eelnevalt rahuldamata jätnud liikmesriigi konkurentsiasutus, võib tuletada määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 grammatilisest tõlgendusest, arvestades selles kasutatud selget sõnastust „kaebus […], mida mõni teine konkurentsiasutus on juba käsitlenud". Tuleb märkida, et see sõnastus on laiaulatuslik, hõlmates kõiki kaebusi, mida teine konkurentsiasutus on uurinud, olenemata sellest, mis on olnud selle uurimise tulemus. Seadusandja on teinud seega valiku mitte kohaldada seda artiklit ainult juhtudel, mil tegemist on kaebustega, mille suhtes on teine konkurentsiasutus teinud otsuse.

27 Teiseks on eespool punktis 26 esitatud tõlgendus kooskõlas ka määruse nr 1/2003 üldise ülesehitusega. Nimelt on oluline lugeda selle määruse artikli 13 lõiget 2 koos selle artikli lõikega 1, milles on ette nähtud, et komisjon võib kaebuse tagasi lükata, kui liikmesriigi konkurentsiasutus on juba asunud juhtumit käsitlema. Järelikult ei ole oluline tulemus, millele see konkurentsiasutus kaebuse uurimisel jõudis, vaid see, et nimetatud konkurentsiasutus kaebust uuris.

28 Eespool punktis 26 esitatud tõlgendust toetab ka määruse nr 1/2003 põhjendus 18, milles viidatakse nimetatud määruse artiklile 13 (eespool punktis 17 viidatud kohtuotsus Toshiba Corporation jt, EU:C:2012:72, punkt 90) ja milles täpsustatakse, et „see säte ei tohiks takistada komisjonil kasutada talle Euroopa Kohtu praktika kohaselt kuuluvat õigust lükata kaebus tagasi ühenduse huvi puudumise tõttu, isegi kui ükski teine konkurentsiasutus ei ole teatanud oma kavatsusest juhtumit käsitleda". Nimelt kuna komisjon võib otsustada ühenduse huvi puudumise tõttu kaebuse rahuldamata jätta isegi siis, kui liikmesriigi konkurentsiasutus kaebust käsitlenud ei ole, võib ta seda enam rahuldamata jätta kaebuse, mida see konkurentsiasutus käsitlenud on, kuid mis on prioriteetide tõttu otsustatud rahuldamata jätta.

29 Eespool punktis 26 esitatud tõlgendust toetab ka teatis koostöö kohta konkurentsiasutuste võrgus, millega rakendatakse määruse nr 1/2003 sätteid ja millele hageja tugineb. Nimelt täpsustab selle teatise punkt 20, et „[n]imetatud määruse artiklis 13 ei tähenda väljend „juhtumi käsitlemine" ainult seda, et teine asutus on saanud kaebuse, vaid et ta ise juhtumit uurib või on uurinud". [Siin ja edaspidi on nimetatud teatist tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.] Kuid see ei anna teavet tulemuse suhtes, millele liikmesriigi konkurentsiasutus jõudis. Teatise punktis 22 on selgelt kirjeldatud olukorda, kus konkurentsiasutus kaebust uuris, kuid jättis selle rahuldamata muudel põhjustel kui juhtumi sisuline analüüs, viidates näiteks olukorrale, kus asutus ei suutnud koguda rikkumise tõendamiseks vajalikke tõendeid, ja märkides, et küsimusele tuleb läheneda pandlikult, lubades teisel asutusel läbi viia tema enda uurimine ja juhtumist ise käsitleda. Euroopa Kohus on ka tunnustanud konkurentsiasutuste ulatuslikku kaalutlusõigust, et nad saaksid tagada juhtumite otstarbeka jaotuse, täpsustades selle määruse artikli 13 lõike 1 kohta, et igal konkurentsiasutusel on võimalus, mitte kohustus talle esitatud kaebus tagasi lükata, kui mõni teine asutus juba tegeleb sama juhtumi käsitlemisega (eespool punktis 17 viidatud kohtuotsus Toshiba Corporation, EU:C:2012:72, punkt 90).

30 Mis puudutab hageja argumente seoses määruse nr 1/2003 artikliga 5, siis ei luba need eespool punktis 26 esitatud tõlgendust kahtluse alla seada.

31 Hageja on seisukohal, et määruse nr 1/2003 artikli 13 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et arvestatakse selle määruse artiklit 5, mis puudutab liikmesriikide konkurentsiasutuste pädevust kohaldada ELTL artikleid 101 ja 102 üksikjuhtudel. Tema hinnangul ei ole lubatud, et komisjon jätab kaebuse rahuldamata, kui selle kaebuse kohta ei ole tehtud liikmesriigi konkurentsiasutuses otsust, mis on ette nähtud selle määruse artiklis 5. Ta leiab käesolevas asjas, et NMa 16. detsembri 2009. aasta otsus ei ole otsus, mis oleks vastu võetud selle artikli alusel, sest kuna see „esindab vähemat kui siseriiklikule konkurentsiasutusele lubatud maksimum - milleks on tuvastada, et ta ei pea sekkuma", ei kontrollinud NMa, kas keelu tingimused olid täidetud.

32 Määruse nr 1/2003 artikli 5 sätted, mis kuuluvad pädevust reguleerivasse II peatükki, määratlevad need otsused, mida liikmesriikide konkurentsiasutused võivad vastu võtta ELTL artikli 101 ja 102 kohaldamisel üksikjuhtudele. Nimetatud määruse artikli 5 esimeses lõigus on niisiis sätestatud, et need asutused võivad asja sisulisel lahendamisel kas omal algatusel või kaebuse põhjal teha järgmised otsused: nõuda rikkumise lõpetamist, kehtestada ajutisi meetmeid, kiita heaks kohustusi või kehtestada trahve või määrata karistusmakseid või muid siseriiklikus õiguses sätestatud sanktsioone. Selle määruse artikli 5 teine lõik näeb ette, et „kui keelamise tingimused ei ole [siseriiklike konkurentsiasutuste] valduses oleva teabe põhjal täidetud, võivad nad ka otsustada, et neil ei ole põhjust meetmeid võtta". Vastuseks küsimusele, kas siseriiklik konkurentsiasutus võis võtta vastu otsuse, milles ta järeldas, et ELTL artikli 101 või artikli 102 rikkumist ei ole toime pandud, täpsustas Euroopa Kohus, et kõnesoleva määruse artiklit 5 tuleb tõlgendada nii, et see määrab kitsendavalt kindlaks need otsused, mida see asutus võib vastu võtta (kohtuotsus, 3.5.2011, Tele2 Polska, C-375/09, EKL, EU:C:2011:270, punktid 19-30).

33 Määruse nr 1/2003 artikli 13 lõige 2, mis kuulub koostööd reguleerivasse IV peatükki, näeb aga ette ainult selle, et teine konkurentsiasutus peab olema kaebust käsitlenud, mitte aga seda, et kaebuse suhtes peab olema tehtud mingi otsus (vt eespool punkt 26). Seega nagu märgib ka komisjon vaidlustatud otsuses, ei kehtesta see säte kohustust, et liikmesriigi konkurentsiasutus, kes on kaebuse juba rahuldamata jätnud, peab kindlasti olema vastu võtnud mingi otsuse. Seetõttu isegi kui eeldada, et liikmesriigi konkurentsiasutuse poolt kaebuse rahuldamata jätmine prioriteetide tõttu ei ole käsitatav otsusena artikli 5 tähenduses, võib komisjon sel juhul kohaldada artikli 13 lõike 2 sätteid.

34 Teise võimalusena võib NMa 16. detsembri 2009. aasta otsust igal juhul pidada otsuseks, mis on vastu võetud määruse nr 1/2003 artikli 5 teise lõigu alusel. Nagu märgib ka komisjon, hõlmab see säte nimelt kõiki juhtumeid, mil liikmesriigi konkurentsiasutus leiab, et tema käsutuses olev teave ei võimalda tal järeldada, et keelamise tingimused on täidetud, ilma et ta peaks selleks olema eelnevalt läbi viinud uurimise. Kuid käesolevas asjas otsustades 16. detsembri 2009. aasta otsuses, et alates 2009. aasta aprillist kohaldatud tasude uurimine ELTL artikli 102 seisukohast viiks sama tulemuseni, mis kolmanda kaebuse uurimine, ning jättes seetõttu teise kaebuse rahuldamata vastavalt oma prioriteetide kehtestamise poliitikale, leidis NMa paratamatult, et keelamise tingimused ei olnud täidetud. Lisaks on see, kui järeldada, et liikmesriigi konkurentsiasutuse poolt prioriteetide tõttu kaebuse rahuldamata jätmise otsus on otsus, mis on vastu võetud selle määruse artikli 5 teise lõigu sätete alusel, kooskõlas eespool punktis 32 viidatud kohtuotsusega Tele2 Polska (EU:C:2011:270), milles Euroopa Kohus leidis, et see artikkel loetleb kitsendavalt otsuste liigid, mida siseriiklik asutus võib vastu võtta. Teistsugune tõlgendus võtaks liikmesriigi konkurentsiasutustelt võimaluse teha prioriteetide tõttu kaebuste rahuldamata jätmise otsuseid, kuigi siseriiklikud konkurentsiasutused seda kasutavad, võttes vastu rohkem või vähem formaalseid asja lõpetamise otsuseid. Seetõttu on eespool punktis 26 esitatud tõlgendus kooskõlas selle määruse artikliga 5, arvestades, et komisjon ei saa rahuldamata jätta kaebust põhjusel, et selle suhtes on juba prioriteetide tõttu tehtud liikmesriigi konkurentsiasutuse rahuldamata jätmise otsus.

35 Lõpuks on eespool punktis 26 esitatud tõlgendus kooskõlas artikli 13 lõike 2 toimega, mis näeb ka ette, et liikmesriigi konkurentsiasutus võib rahuldamata jätta kaebuse, mida on eelnevalt käsitlenud komisjon. Kuna väljakujunenud kohtupraktikas tunnustatakse komisjoni õigust võtta vastu otsuseid, millega jäetakse kaebusi rahuldamata prioriteetide tõttu (vt näiteks eespool punktis 17 viidatud

kohtuotsus Vivendi *vs.* komisjon, punktid 22-25 ja seal viidatud kohtupraktika), võib ka liikmesriigi konkurentsiasutus jätta rahuldamata kaebuse, mille on sel põhjusel jätnud varem rahuldamata komisjon.

36 Kolmandaks on eespool punktis 26 esitatud tõlgendus kooskõlas määruse nr 1/2003 ühe peamise eesmärgiga, milleks on kehtestada liidu konkurentsiõiguse normide kohaldamise tõhus detsentraliseeritud süsteem. Nimelt tuleneb selle määruse põhjendusest 6, et „ühenduse konkurentsieeskirjade tõhusa kohaldamise tagamiseks peaksid liikmesriikide konkurentsiasutused selles aktiivsemalt osalema". Nimetatud määruse põhjenduses 15 on ka märgitud, et „komisjon ja liikmesriikide konkurentsiasutused peaksid moodustama ametiasutuste võrgu, kus ühenduse konkurentsieeskirjade kohaldamine toimub tihedas koostöös". See määrus lõpetas seega varasema tsentraliseeritud korra ja lõi vastavalt subsidiaarsuse põhimõttele laiema liikmesriikide konkurentsiasutuste ühenduse, andes nendele asutustele õiguse liidu konkurentsiõigust rakendada (kohtuotsus, 8.3.2007, France Télécom *vs.* komisjon, T-339/04, EKL, EU:T:2007:80, punkt 79). „Tagamaks juhtumite käsitlemise asjakohase jaotuse võrku kuuluvate ametiasutuste vahel", on põhjenduses 18 märgitud, et „selleks, et iga juhtumit käsitleks ainult üks ametiasutus, tuleks ette näha üldsäte, mis võimaldab konkurentsiasutusel juhtumi käsitlemise peatada või lõpetada, kui sellega juba tegeleb või on tegelnud mõni teine ametiasutus".

37 Samas hageja välja pakutud tõlgendus ei oleks kooskõlas nimetatud määruse artikli 13 lõike 2 eesmärgiga, milleks on võimaldada tõhususe kaalutlustel Euroopa konkurentsivõrgus ressursside jaotust parimal võimalikul viisil.

38 Lisaks, nagu märgib menetlusse astuja, on hageja välja pakutud tõlgendus vastuolus määrust nr 1/2003 ettevalmistavate dokumentidega. Komisjoni ettepaneku, mille ta tegi nõukogu määrusele KOM(2000) 582 (lõplik), asutamislepingu artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta, põhjendustest tuleneb nimelt, et artikli 13 eesmärk oli kaotada sama töö kordamise risk ja vältida korduvate kaebuste esitamist.

39 Lõpuks, nagu toonitab ka komisjon, oleks hageja välja pakutud tõlgendus vastuolus määruse nr 1/2003 artikli 6 sätetega, mille alusel on siseriiklikud kohtud pädevad kohaldama ELTL artikleid 101 ja 102. Kui komisjoni kohustataks süstemaatiliselt uurima kaebusi, mille liikmesriikide konkurentsiasutused on prioriteetide tõttu rahuldamata jätnud, antaks komisjonile pädevus kontrollida nende asutuste otsuseid, mis on aga ainult siseriiklike kohtute ülesanne. Nimetatud määrusega kehtestati küll komisjoni ja nende asutuste vaheline koostöökord (eespool punktis 32 viidatud kohtuotsus Tele2 Polska, EU:C:2011:270, punkt 26), kuid selles ei nähtud ette siseriiklike kohtute komisjoniga asendamise korda, arvestades, et need kohtud täidavad liidu konkurentsiõiguse normide kohaldamisel olulist funktsiooni (vt komisjoni ettepaneku, mille ta tegi nõukogu määrusele KOM(2000) 582 (lõplik), asutamislepingu artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta, põhjendus 7).

40 Seega tuleneb nii määruse nr 1/2003 sõnastusest ja ülesehitusest, kui ka selle eesmärgist, et komisjon võib kaebuse rahuldamata jätmist õigustatult põhjendada sellega, et liikmesriigi konkurentsiasutus on eelnevalt selle kaebuse prioriteetide tõttu rahuldamata jätnud. Käesolevas asjas esinev asjaolu – isegi kui eeldada, et see on tõendatud -, et NMa ei olnud lõpetanud talle esitatud kaebuse menetlemist otsusega nimetatud määruse artikli 5 tähenduses ja et ta tugines prioriteetidele, ei takistanud seetõttu komisjoni tuvastamast selle määruse artikli 13 lõike 2 alusel, et seda kaebust oli liikmesriigi konkurentsiasutus juba käsitlenud, ning selle tõttu see kaebus rahuldamata jätta.

Esimese väite teine osa, mis puudutab õigusnormi rikkumist ja ilmset hindamisviga

41 Hageja väidab, et komisjon rikkus õigusnormi ja tegi ilmse hindamisvea seetõttu, et ta tugines NMa otsusele, mis oli tehtud seoses kaebusega, mida ei ole uuritud liidu konkurentsiõiguse normide seisukohast, vaid lennuliiklust reguleerivate siseriiklike õigusnormide seisukohast.

42 Komisjon ja menetlusse astuja vaidlevad hageja argumentidele vastu.

43 On tõsi, et määruse nr 1/2003 artikli 13 lõige 2, nagu kõik selle määruse sätted, reguleerib olukordi, milles rakendatakse ELTL artikleid 101 ja 102. Täpsemalt sätestatakse selle määruse artikli 3 lõikes 1, et liikmesriikide konkurentsiasutused, kui nad kohaldavad siseriiklikku konkurentsiõigust turgu valitsevas seisundis oleva ettevõtja kuritarvituse suhtes, mis võib mõjutada liikmesriikidevahelist kaubandust, on kohustatud kohaldama ka ELTL artiklit 102.

44 Komisjon saab seega määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 sätete alusel jätta kaebuse rahuldamata ainult siis, kui seda on uuritud liidu konkurentsiõiguse normide seisukohast.

45 Kuid ükski selle määruse säte ei keela liikmesriigi konkurentsiasutusel tugineda uurimises, mida ta läbi viib selleks, et hinnata liidu konkurentsiõiguse normide järgimist, järeldustele, millele ta jõudis muu siseriikliku õiguse seisukohast läbi viidud uurimise tulemusena. Teatise koostöö kohta konkurentsiasutuste võrgus punkt 21 piirdub märkusega, et „[määruse nr 1/2003] artiklile 13 võib tugineda siis, kui kokkulepe või tegevus puudutab sama rikkumist või samu rikkumisi samadel asjassepuutuvatel kauba- ja geograafilistel turgudel”.

46 Eespool toodust tuleneb, et komisjon võib kaebuse rahuldamata jätmist määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 alusel õigustatult põhjendada sellega, et liikmesriigi konkurentsiasutus on eelnevalt selle kaebuse rahuldamata jätnud uurimise tulemusel, milles tugineti järeldustele, millele ta jõudis uurimise käigus, mis viidi läbi muude siseriiklike sätete seisukohast, tingimusel, et see uurimine viidi läbi liidu konkurentsiõiguse normide suhtes.

47 Käesolevas asjas tuleneb vaidlustatud otsusest, et komisjoni järelduste kohaselt oli NMa hageja kaebust käsitlenud ELTL artikli 102 sätete alusel. Ta märkis, et NMa oli nimelt välja toonud selle, miks olid järeldused, mis tehti uurimises, mis viidi läbi lennuliiklust reguleerivate õigusnormide seisukohast, asjassepuutuvad tema uurimises, mis viidi läbi konkurentsiõiguse seisukohast, kirjeldades kahe regulatsiooni sarnasusi, võrreldes asjassepuutuvate teenuste ühiseid omadusi ja hinnates Schipholi hindade tõttu tekkivat konkurentsialast ebasoodsat olukorda. Ta oli seisukohal, et NMa oli seega uurinud, kas tasud olid proportsionaalsed kuludega, ta oli neid võrrelnud teiste rahvusvaheliste lennujaamade tasudega ja neid analüüsinud hagejale osutatud teenuse kvaliteedi aspektist. Lõpuks leidis ta, et ta ei pea esitama oma seisukohta NMa argumentide ja järelduste suhtes ega NMa kasutatud meetodite suhtes.

48 Samuti nähtub NMa 16. detsembri 2009. aasta otsusest, et hageja kaebust uuriti MW artikli 24 ja ELTL artikli 102 sätete seisukohast. Nimelt leidis NMa, nagu märgib ka komisjon vaidlustatud otsuses, et WL artikli 8.25d lõigetes 2 ja 3 kasutatud diskrimineerimise keelu ja mõistlikkuse mõistete hindamine toimus sarnaselt liidu konkurentsiõiguse alusel teostatava hindamisega. Ta meenutas ka, et tema 14. juuli 2009. aasta otsuses tõlgendas ta WL-i sätteid kooskõlas ELTL artiklit 102 puudutava liidu kohtute kohtupraktikaga. Lisaks märkis ta, et käesolevas asjas ei olnud vaja anda asjassepuutuva turu määratlust, mis antakse konkurentsiõiguse sätete alusel teostatava uurimise käigus, kuna ta eeldas, et Schipholil oli majanduslik võimsus.

49 Eeltoodust tuleneb, et komisjon ei ole rikkunud õigusnormi, jättes hageja kaebuse rahuldamata määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 alusel, sest ta leidis, et liikmesriigi konkurentsiasutus oli seda kaebust ELTL artikli 102 sätete alusel juba käsitlenud.

50 Mööndes, et WL-i asjassepuutuvad sätted viitavad osaliselt liidu konkurentsiõigusest tulenevatele kontseptsioonidele, esitab hageja viis argumenti, millega ta soovib tõendada, et komisjon on teinud ilmse hindamisvea, leides, et NMa käsitles tema kaebust ELTL artikli 102 sätete alusel.

51 Eespool punktist 20 tuleneb, et hageja argumentidele vastamiseks tuleb Üldkohtul ainult kontrollida seda, kas komisjon ei ole kaebuse rahuldamata jätmisel ELTL artikli 13 lõike 2 alusel rikkunud õigusnormi ega teinud ilmset hindamisviga, asudes seisukohale, et NMa on juba hageja kaebust käsitlenud liidu konkurentsiõiguse seisukohast. Selleks pidi komisjon kontrollima, et NMa ei jätnud hageja kaebust rahuldamata ilma, et ta oleks viinud eelnevalt läbi uurimise liidu konkurentsiõiguse seisukohast. Üldkohtu kontroll ei tohi aga viia hinnangu andmiseni NMa otsuse põhjendatusele või tema menetlusele või tema kasutatud meetoditele, st hinnanguni, mida ka komisjon ise ei ole andnud ja mille andmine on siseriiklike kohtute ülesanne.

52 Esiteks toonitab hageja, et NMa ei andnud asjassepuutuva turu määratlust, mis on tema hinnangul ELTL artikli 102 järgimise uurimiseks möödapääsmatu, ja et komisjon ei saanud seega järeldada, et NMa oli kaebust selle sätte seisukohast käsitlenud. See argument tuleb aga tulemusetuse tõttu tagasi lükata, arvestades eespool punktis 51 meenutatud Üldkohtu kontrolli ulatust ja eset. Nimelt puudutas see argument hageja kaebust käsitleva NMa analüüsi meetodeid ja põhjendatust.

53 Teise võimalusena tuleb märkida, et NMa ei olnud kohustatud käesolevas asjas asjassepuutuva turu määratlust andma.

54 On tõsi, et kohtupraktikast tuleneb, et asjassepuutuva turu määratlemine on oluline selleks, et kindlaks teha, kas ettevõtjal on turgu valitsev seisund, sest konkurentsi võimalikkust saab hinnata ainult asjassepuutuvate toodete või teenuste alusel, mis oma iseloomulikelt tunnustelt on eriti sobivad pidevat nõudlust rahuldama ja mis on minimaalselt äravahetatavad teiste toodete või teenustega (kohtuotsused, 21.2.1973, Europemballage ja Continental Can *vs.* komisjon, 6/72, EKL, EU:C:1973:22, punkt 32, ja 30.1.2007, France Télécom *vs.* komisjon, T-340/03, EKL, EU:T:2007:22, punkt 78). Lisaks, väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tõendab turgu valitsevat seisundit asjaolu, et asjassepuutuval ettevõtjal on majanduslik võimsus, mis lubab tal takistada tõhusa konkurentsi säilimist asjaomasel kaubaturul, võimaldades tal tegutseda arvestataval määral sõltumatult konkurentidest, klientidest ja lõpuks ka tarbijatest (kohtuotsused, 14.2.1978, United Brands ja United Brands Continentaal *vs.* komisjon, 27/76, EKL, EU:C:1978:22, punkt 65; 13.2.1979, Hoffmann-La Roche *vs.* komisjon, 85/76, EKL, EU:C:1979:36, punkt 38, ja eespool viidatud France Télécom *vs.* komisjon, EU:T:2007:22, punkt 99).

55 Kuid käesolevas asjas tuleneb NMa 14. juuli 2009. aasta otsusest, et eeldati, et menetlusse astujal oli majanduslik võimsus ja et järelikult, nagu märgib ka NMa oma 16. detsembri 2009. aasta otsuse punktis 16, oli menetlusse astuja turgu valitsevas seisundis, mistõttu ei olnud vajalik asjassepuutuvat turgu määratleda. Seetõttu ei teinud komisjon igal juhul oma otsuses ilmset hindamisviga, tuvastades, et hageja kaebust on käsitletud liidu konkurentsiõiguses uurimisele kehtestatud nõudeid järgides.

56 Teiseks on hageja seisukohal, et kui uurimine oleks läbi viidud ELTL artikli 102 seisukohast, oleks see viinud NMa menetlusse astuja diskrimineerivate hindadega seotud kuritarvitava tegevuse osas teistsuguse järelduseni.

57 Kõigepealt tuleb meenutada, et Üldkohtu ülesanne ei ole kontrollida NMa otsuse õiguspärasust (vt eespool punkt 51). Kuid Üldkohus on kohustatud kontrollima, kas komisjon ei ole rikkunud õigusnormi või teinud ilmset hindamisviga asudes seisukohale, et NMa oli juba hageja kaebust käsitlenud, kasutades ELTL artiklis 102 sätestatud diskrimineerimise mõiste määratlust.

58 Selle kohta nähtub vaidlustatud otsusest, et analüüsis, mis viis NMa 14. juuli 2009. aasta otsuse vastuvõtmiseni, võttis NMa arvesse ELTL artiklis 102 esitatud diskrimineerimise määratlust. Nimelt nagu märgib ka komisjon vaidlustatud otsuses, uuris NMa 14. juuli 2009. aasta otsuses nii menetlusse astuja poolt erinevatele lennuettevõtjatele pakutavate teenuste ühiseid omadusi kui ka hindas tasude tõttu tekkivat konkurentsialast ebasoodsat olukorda (punktid 113-156). NMa märkis selgelt, et selle uurimise läbiviimiseks kasutas ta ELTL artiklis 102 esitatud diskrimineerimise määratlust, nagu seda on tõlgendanud Euroopa Kohus (punkt 33).

59 Kolmandaks on hageja seisukohal, et NMa märkis ühes teises otsuses, et kuigi WL-s esitatud mõisteid võib tõlgendada konkurentsiõiguse abil, ei toimu juhtumi hindamine WL-i seisukohast konkurentsiõiguse alusel ja et igat konkurentsiõiguse rikkumisega seotud küsimust ei saa lahendada WL-i seisukohast teostatavas uurimises. See asjaolu, isegi kui eeldada, et see on tõendatud, ei mõjuta aga vaidlustatud otsuse õiguspärasust, kuna käesolevas asjas ei olnud esiteks komisjon seotud NMa poolt antud hinnangutega, mis olid antud erinevas ajas, ja teiseks nähtub eeltoodust, et komisjon tegelikult kontrollis, et NMa oli talle esitatud kaebust uurinud ELTL artikli 102 seisukohast.

60 Hageja leiab neljandaks, et WL-i seisukohast uurib kaebusi ainult lennuliikluse regulatsiooniga tegelev teenistus, kelle pädevus ja kohustused erinevad nendest, mis on konkurentsidirektoraadil ning mis ei arvesta liidu konkurentsipoliitika üldisi eesmärke. See argument tuleb aga tagasi lükata, kuna lennuliikluse regulatsiooniga tegelev teenistus on Madalmaade konkurentsiasutuse üks teenistustest ja kuna NMa otsus, millele põhines komisjoni otsus jätta hageja kaebus rahuldamata, võeti vastu selle ühe kolleegiumi poolt. Nimelt on oluline meenutada, et määruse nr 1/2003 artikli 13 lõike 2 sätted, nagu ka kõik muud nimetatud määruse sätted viitavad „liikmesriigi konkurentsiasutusele", eristamata selle asutuse erinevaid teenistusi. Seetõttu ei ole asjassepuutuv see, milline oli nende töögruppide koosseis, kes hageja kaebust WL-i seisukohast uurisid, kuna NMa uuris hageja kaebust konkurentsiõiguse seisukohast ja kuna eeltoodust nähtub, et NMa võis õiguspäraselt tugineda analüüsile, mis tehti WL-ile tugineva kaebuse kohta.

61 Lõpuks ja viimaseks tuleb tagasi lükata hageja argument, mille kohaselt kõrvaldab vaidlustatud otsus suure hulga potentsiaalseid kuritarvitamise juhtumeid konkurentsiasutuste kontrolli kohaldamisalast, rikkudes nii ELTL artikli 102 sätteid. Nimelt tuleneb eespool esitatust, et vaidlustatud otsus just ei jätnud menetlusse astujat väljapoole ELTL artikli 102 kohaldamisala.

62 Kõigest eeltoodust tuleneb, et hageja ei ole tõendanud, et komisjon on teinud ilmse hindamisvea, tuvastades, et NMa on hageja kaebust ELTL artikli 102 sätete seisukohast juba käsitlenud.

63 Seega ei ole komisjon rikkunud õigusnormi ega teinud ilmset hindamisviga, tuvastades, et NMa on hageja kaebust liidu konkurentsiõiguse seisukohast juba käsitlenud.

64 Esimene väide tuleb seega tervikuna tagasi lükata.

Teine väide, mis puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist

65 Hageja leiab, et vaidlustatud otsus on ebapiisavalt põhjendatud osas, milles tema kaebus jäeti teise võimalusena rahuldamata liidu huvi puudumise tõttu.

66 Komisjon on seisukohal, et teine väide, mis on tingimata teise võimalusena esitatud väide, tuleb tagasi lükata, kuna vaidlustatud otsuses, mida täiendab NMa 16. detsembri 2009. aasta otsus, toob selgelt välja põhjused, miks antud juhtumi puhul puudub piisav liidu huvi.

67 Vaidlustatud otsusest nähtub, et komisjon, kes tugines selles määruse nr 1/2003 artikli 13 lõikele 2, märkis nimetatud otsuses ka seda, et tema arvates võib kaebuse igal juhul rahuldamata jätta liidu huvi puudumise tõttu, sest rikkumise tuvastamise tõenäosus on väike, arvestades analoogset järeldust, millele jõudis NMa oma uurimise tulemusena.

68 Kõigepealt on oluline märkida, et kuna komisjon jättis hageja kaebuse liidu huvi puudumise tõttu rahuldamata alles teise võimalusena, ei saa teine väide kaasa tuua vaidlustatud otsuse tühistamist, isegi kui sellega nõustuda (vt selle kohta kohtuotsus, 27.2.1997, FFSA jt *vs.* komisjon, T-106/95, EKL, EU:T:1997:23, punkt 199).

69 Igal juhul on vaidlustatud otsus piisavalt põhjendatud. Nimelt olgu meenutatud, et määruse nr 1/2003 artikkel 7 ei anna kaebuse esitajale õigust nõuda, et komisjon teeks lõpliku otsuse väidetava rikkumise esinemise või puudumise kohta ega kohusta ka komisjoni igal juhul jätkama menetlust kuni lõpliku otsuse vastuvõtmise staadiumini (kohtuotsus, 18.10.1979, GEMA *vs.* komisjon, 125/78, EKL, EU:C:1979:237, punkt 18, ja kohtuotsus, 17.5.2001, IECC *vs.* komisjon, C-449/98 P, EKL, EU:C:2001:275, punkt 35). Komisjon on aga kohustatud tähelepanelikult uurima kõiki faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, millele kaebuse esitaja on tema tähelepanu pööranud (kohtuotsus, 11.10.1983, Schmidt *vs.* komisjon, 210/81, EKL, EU:C:1983:277, punkt 19, ja 17.11.1987, British American Tobacco ja Reynolds Industries *vs.* komisjon, 142/84 ja 156/84, EKL, EU:C:1987:490, punkt 20). Kaebuse esitajal on õigus sellele, et komisjon teeks tema kaebuse suhtes otsuse, mille võib kohtusse edasi kaevata (kohtuotsus, 18.3.1997, Guérin automobiiles *vs.* komisjon, C-282/95 P, EKL, EU:C:1997:159, punkt 36, ja eespool viidatud kohtuotsus IECC *vs.* komisjon, punkt 35).

70 Kaebuse edasisest uurimisest keeldumise korral on komisjonil põhjendamiskohustus. Kuna põhjendus peab olema piisavalt täpne ja üksikasjalik, et Üldkohus saaks teostada tegelikku kontrolli komisjoni kaalutlusõiguse üle oma prioriteetide määratlemisel, on see institutsioon kohustatud esile tooma faktilised asjaolud, millest sõltub otsuse põhjendatus ja õiguslikud kaalutlused, mis viisid ta selle otsuse vastuvõtmiseni (kohtumäärus, 31.3.2011, EMC Development *vs.* komisjon, C-367/10 P, EU:C:2011:203, punkt 75).

71 Käesolevas asjas tuleneb vaidlustatud otsusest, et arvestades NMa tehtud järeldusi, oli komisjoni hinnangul ELTL artikli 102 rikkumise tuvastamise tõenäosus väike. Kuid olgu meenutatud, et vastavalt määruse nr 1/2003 artiklitele 4 ja 5 on komisjon ja liikmesriikide konkurentsiasutused paralleelselt volitatud kohaldama ELTL artikleid 101 ja 102 ja et selle määruse ülesehitus põhineb komisjoni ja nende asutuste vahelisel tihedal koostööl. Seega võib komisjon oma hinnangus ka arvesse võtta nimetatud siseriiklike asutuste võetud meetmeid (eespool punktis 17 viidatud kohtuotsus Vivendi *vs.* komisjon, EU:T:2013:538, punkt 26).

72 Nendest kaalutlustest tuleneb, et komisjon on täitnud oma põhjendamiskohustust, tuues selgelt ja ühemõtteliselt esile need faktilised asjaolud ja õiguslikud kaalutlused, mille alusel ta tuvastas, et ELTL artikli 102 rikkumise tuvastamise tõenäosus on väga väike. Arvestades, et need täpsustused võimaldavad Üldkohtul teostada tegelikku kontrolli selle üle, kuidas komisjon vaidlustatud otsuses oma kaalutlusõigust kasutas, tuleb järeldada, et vaidlustatud otsus on selles küsimuses piisavalt põhjendatud.

73 Teise väite saab seega põhjendamatuna tagasi lükata ja hagi tuleb järelikult tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

74 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, tuleb komisjoni ja Schipholi kohtukulud vastavalt nende nõuetele välja mõista hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (teine koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Mõista kohtukulud välja easyJet Airline Co. Ltd-lt.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 21. jaanuaril 2015 Luxembourgis.

Allkirjad